

Molnár Mihály

Magyar nyelvemlékek a Krisztus előtti VI. századból:

SZIKEL ÉS TARTESSZOSZI MEGFEJTÉSEK

(A teljes dolgozat a Magyarok XI. Világkongresszusának záró kötetében jelenik majd meg a nyitó- és záró-konferencia valamennyi előadásával és a záró-nyilatkozattal egyetemben)

Rövid összefoglaló

A tanulmány a számtalan korábbi eredményt kiegészítő elemzést nyújt a magyar nyelvről, hangsúlyozva stabilitását és lassú változási ütemét a nyelvi gyökök kiterjedt összefüggő élő rendszere miatt. Aláhúzza a nyelvi gyökök mögötti régmúltba mutató jelentések és a hozzájuk kapcsolódó ikonikus képek megértésének fontosságát. Röviden megemlíti, hogy több más megközelítés is, vizsgálni lehet az ősi civilizációk összefüggéseit például a kereskedelmi hálózatokon keresztül, valamint a fémművesség szerepét a társadalmi fejlődésben.

Kihangsúlyozza a tudományközi megközelítések fontosságát, és kiemeli az ásatag örökítőanyag azaz a legújabb archeogenetikai kutatások jelentőségét az őstörténelem kinyomozásában. Feltételezi, hogy az ősi tudás és technológiák fejlettebbek voltak, mint azt korábban lehetségesnek tartották, és ezáltal sürgeti a múlt mélyebb, több szempontú előítéletek nélküli vizsgálatát.

A szöveg belemélyed az időtálló mágikus szavak és számok ötletébe, a T_N gyök jelentőségébe Euráziában, és bemutatja a katasztrófikus események szerepét a nyelvi családfák és azok szétágazásaira vonatkozó becslések alakításában. Majd elméleteket vizsgál, amelyek magyarázatot adnak a nyelvi evolúció becsléseinek eltéréseire, a fémmunkálási készségek Ázsiába majd vissza Európába történő áramlására és a Kárpát-medencei populációk genetikai összetételére. Röviden bemutatásra kerül több ősi migráció, ezek között

olyanok, amelyeket korábban nem tekintettek jelentősnek Magyar szempontból. Egyszerűen fogalmazva az idővonal kiterjesztésével mind a magyar-finn típusú nyelvek és népeik, mind az ázsiai hun és szkíta, illetve európai szkíta és hun eredet és a kárpát-medencei eredetet és folytonosságot feltételező bizonyítékok is felsorakoznak és egy egységes elmélet vázlatát adják, míg az eddig kibékíthetetlennek tűnő ellentmondások eljelentéktelenednek.

Vizsgálja a történelmi és nyelvi kapcsolatokat különböző ősi kultúrák között, különösen a szicíliai szikel és szikul, a székel és szkíta népek között. Felveti, hogy ezek a csoportok közös nyelvet és kultúrát osztottak meg, valószínűleg az Öreg Európa földműveseitől vagy az indoeurópai népek előtti ősi sztyeppe pásztornépektől származva a Terramare kultúrán keresztül. A szikul nép a források szerint előbb Herkules oszlopainál, Ibérián telepedett le, és onnan érkeztek telepesei Szicíliára a Kr.e. II. évezred elején. Ibériában, ahol sok évszázaddal később szintén egy rejtélyes népet találunk, a tartesszoszit. Több hosszabb szikel és szikul (tartesszoszi) nyelvemlék is bemutatásra kerül, amelyek viszonylag könnyen érthetőek a magyar nyelv segítségével annak ellenére, hogy a Kr.e. VI. századból származnak.

A szöveg szintén megemlíti a helynevek etimológiáját és a lovas hadviselés jelentőségét a szicíliai történelemben. Ezenkívül érinti a genetikai bizonyítékokat, amelyek támogatják ezeknek az ősi populációknak a migrációját és letelepedését Szicíliában és Ibériában.

A dolgozat a teljesség igénye nélkül tárgyalja a Terramare kultúrát és népét, akikről úgy vélik,

hogy Közép-Európából Észak-Olaszországba vándoroltak a késő kőkorszak és a korai bronzkor során, magukkal hozva a szárazföldi cölöpházak építésének hagyományát és a mediterrán és az északi területeken túl élénk kereskedelmet tartottak fent a Kárpát-medence térségével is. A népesség, amelyet 120 000 és 200 000 közé becsülnek, rejtélyesen eltűnt, valószínűleg egy háború vagy a föld teherbíró képességének kimerülése miatt. Valójában, mint Trója kapcsán is, inkább az a kérdés, hogy hová telepedik az elvándorolt népesség és marad-e nyoma.

A Terramare kultúrát valamivel délebbre a Proto-Villanovan és Villanovan kultúrák követték, elvezetve az Etruszk civilizációhoz, amelynek nyelvét szintén többen összefüggésbe hozták a magyar nyelvvel. A népesség egy másik része visszavándorolt a Kárpát-medence térségébe és szkítiába, míg egy másik

része Szicíliára és más szigetekre. A szikelek, akiket a tengeri népek Shekelesh csoportjával azonosítanak, körülbelül Kr.e. 1200 BCE körül jelentek meg Szicíliában. Különböző természeti katasztrófák, mint például a Thera és az Etna kitörése, valamint a bronzkori összeomlás, amely egybeesett földrengésekkel, aszályokkal és járványokkal, jelentős szerepet játszottak a Földközi-tenger civilizációinak alakításában.

Záró gondolat

A szöveg vizsgálja ezeknek az ősi civilizációknak a nyelvi és kulturális kapcsolatait, valamint a magyarok lehetséges eredetét. Belemélyed az ősi műtárgyakban található szimbolizmusba, amelyek kapcsolatokat sugallnak a csillagászati megfigyelésekhez, a numerológiához és a vallási hitekhez. Az összefoglaló azzal a gondolattal zárul, hogy ezek a történelmi események előkészítették a terepet a bibliai narratívák és az új vallások megjelenéséhez, miközben utalnak bizonyos kultúrák folytonosságára és az elveszett(?) néprészek és tudás visszatérésére a migrációk révén a Kárpát-medencébe.

Alább közöljük Molnár Mihály dolgozatának első oldalát.

Magyar nyelvemlékek a Krisztus előtti VI. századból:

SZIKEL ÉS TARTESSZOSZI MEGFEJTÉSEK

Szerző: MOLNÁR, Mihály

Mottó: „Határok? Soha nem láttam egyet sem.
De azt hallottam, hogy léteznek néhány ember fejében.”

[1] Dr. Thor Heyerdahl

[2] "SICILY IS THE ROME OF THE BRONZE AGE"

Certain longer inscriptions of Sicel and Tartessian languages, which are ancient languages spoken by the Siculi and the Tartessians, two Pre-Roman tribes of Sicily and Iberia respectively, are possible to have deciphered and

understood with relative ease compared to (and utilizing of) earlier attempts.

A comparative method is used based on the Hungarian (Sekler) language, which could be considered to be (almost) identical to the Sicel language and a close relative of the Tartessian language: Several examples of inscriptions, glosses, and words provided from the Sicel and Tartessian languages with demonstration how they can be interpreted using Hungarian roots and grammar and a common linguistic root system with Hungarian (and possibly other agglutinative languages or their remnants).

[Based on recent archeogenetic evidence and historical and cultural connections between the Siculi, the Tartessians, and other ancient peoples, such as the Sea People, Etruscans, the Trojans, the Pelasgians, and the Scythians and Huns it is possible to draw conclusions that these findings support the hypothesis of a prehistoric multi-ethnic merchant (smith, warrior) caste that traded and exchanged knowledge (e.g. even religion) across the Mediterranean region and further away, and that influenced the development of various civilizations.]

Előszó: A múlt tengerészei

Thor Heyerdahl bebizonyította számunkra, hogy őseink sokkal mozgékonyabbak lehettek, mint azt korábban gondoltuk, és hogy kapcsolat lehet a piramisépítők között a világ minden táján, beleértve Szicíliát és a Kanári-szigeteket is. Genetikai vizsgálatok szintén kimutattak bizonyos fokú rokonságot e szigetek között:

„... ez kiemeli a részletes vizsgálat fontosságát annak érdekében, hogy nyomon követhessük az Afrikába érkező egyik legkorábbi kaukázusiakat. Bár mérsékelt gyakorisággal, de a klád (genetikai ág) földrajzi elterjedési területe a Közel-Keletről a Kanári-szigetekig terjed, az Atlanti-óceán partjai mentén Északnyugat-Afrika partvidékén és a Száhel-övtől, beleértve Etiópiát is, a Földközi-tenger déli pereméig. Ezen a területen kívül az U6-ot csak az Ibériai-félszigeten, Szicíliában, az észak-európai askenázi zsidóknál, valamint Ibero-Amerikában észlelték. Az utóbbiaknál a jelenlét leginkább valószínűleg a spanyol és portugál gyarmatosítás eredménye.” [4]

Ha egy kicsit még jobban körülnézünk, máshol is piramisokba „botlunk”:

Szardínia, Bosznia, Kína...stb. Amennyiben akár a halomsíros temetkezéseket, földpiramisokat, „kun” halmokat előképnek tartjuk, akkor ezekkel tele van a Kárpát-medence. Nem szándékom ezzel azt sugallni, hogy mindezek közös eredetre vezethetők vissza, bár talán elképzelhető ilyesmi, talán valamiféle a természet és az emberi kultúra és ősi rétegeiből fakadó vallási képzet adhat mindezekre magyarázatot. A Hegy, Világhegy, Meru-hegy a Világ modellje. Ha elég magas, és hófödte, akkor van mikor egyszerre látszik rajta 3-4 évszak, és ha vulkánról van szó, akkor a másik három mellett még a tűz őseleme is egyértelműen megjelenik. A csúcsig vezető küzdelmes út után más, emelkedett nézőpontról tekinthetünk rá a világra, mintegy megnyílik a tér és idő. Az ember maga pedig egyrészt eltörpül a természet óriási erői mellett, másrészt elszótlanodik és befelé is figyel. Hiszen a hegyek nem csak szent helyként, menedékként, csillagvártaként és erős várként, hanem magasságuk révén a távolsági üzenetváltás – máglyás, fémtükrös? „tüzenet” – helyeként is használatosak voltak a kezdetektől fogva.

(...)

